

16. navadna nedelja – leto C

Obisk pri Marti in Mariji

Ko so potovali, je prišel v neko vas in žena z imenom Marta ga je sprejela v svojo hišo. Imela je sestro, ki ji je bilo ime Marija. Ta je sedla h Gospodovim nogam in poslušala njegove besede, Marta pa je imela s postrežbo veliko dela. Pristopila je in rekla: »Gospod, ti ni mar, da me je sestra pustila samo streči? Reci ji vendar, naj mi pomaga!« Gospod ji je odgovoril: »Marta, Marta, skrbi in vznemirja te veliko stvari, a le eno je potrebno. Marija si je izvolila dobri del, ki ji ne bo odvzet.« Lk 10, 38-42

Le eno je potrebno ...

Kako radi bi našli tisto eno in edino, kar je potrebno storiti, da bo mir. Najraje se oklenemo nekega izgovora, utemeljimo svoje početje in tam ostanemo. A Jezus tudi v Martino hišo ni prišel zato, da bi Marijo pohvalil in Marto pogrjal. Prišel je, da jima prinese življenje, polnost življenja. Ta polnost pa ni ne v strežbi ne v poslušanju božje besede. Polnost življenja je v neprestani napetosti med strežbo in poslušanjem božje besede, med delom in molitvijo.

Preveč preprosto bi bilo, če bi Jezus hvali Marijino zavzeto poslušanje in grajal Martino zavzeto strežbo. Jezus govori o tistem, kar je potrebno. Kaj je videl v Marijini drži, da ga je nagovorilo. Zdi se, da Marija sedi ob Gospodovih nogah, da bi se naučila streči, Marti pa misli, da to že zna. Zdi se, da je Marija sedla k Gospodovim nogam, ker je iskala smisel življenja, Marti pa se je zdelo, da ji je že vse jasno. Temeljna razlika med Marijo in Marto je najbrž v tem, da je Marija v Jezusu našla Odrešenika, Marta pa je v njem videla le še enega gosta več.

Skušnja današnjega evangelija je tudi tokrat, da enkrat za vselej najdemo odgovor, kaj naj počnemo, kaj od nas Gospod pričakuje. Če pomislimo, je verjetno bilo najbolj logično, da je ženska v Jezusovem času in tisti kulturi stregla, moški pa so se pogovarjali. Marija presega te okvire, ker noče zakrneti v nekih pravilih, hoče živeti. Marti pa je najbrž že vse jasno. Pravila so ji pomembnejša od življenja.

Kaj je torej tisto edino potrebno?

Neprestana budnost. Budnost v iskanju odgovora, kaj Bog od nas pričakuje, budnost v iskanju pravega ravnotežja med molitvijo in delom.

Prav moliti je mogoče le, če nas k temu žene življenje.

Prav delati je mogoče le, če nas je k temu vodilo poslušanje ob Gospodovih nogah, molitev in božja beseda.

Če je še danes mogoče prav, da bližnjemu postrežemo, je jutri lahko bolj prav, da se umaknemo, da si postreže sam! Bog zagotovo ne želi, da drugega razvajamo. Če je danes nujno potrebno, da pustimo delo in se umaknemo v molitev, je lahko jutri nujno potrebno, da pustimo ob strani molitev in pomagamo bližnjemu, ki nujno potrebuje pomoč. Odgovor na vprašanje, kaj je v danem trenutku edino potrebno, bomo našli v neprestani odprtosti za Gospodov nagovor. In prav to odprtost je najbrž pokazala Marija.

Poleg tega pa se lahko vprašamo, o čem sta Jezus in Marija govorila. Lahko si mislimo, da Mariji ob Marti ni bilo vedno lahko. Mogoče je Jezusu potožila prav to in jo spraševala, kaj naj stori, da bo prav. Ko ji Marta vedno očita, da ni na pravem mestu, na kaj naj se ozre. V tej vsakdanji stiski se je obrnila na pravega in edinega Odrešenika. To pa je tisto eno in edino pomembno: da se v življenju neprestano sprašujemo Gospoda, kaj naj, da bo prav, in to kar spoznamo tudi uresničimo.